

Јулија Тимошенко представља кадар Украјине по коме је она, између осталог, препознатљива. Изнела је «наранџасту револуцију» којој је дала лепоту и медијску препознатљивост. Иако је била на страни украјинских екстремиста и фашиста од како је Украјина постала самостална, практичним делом показала је да она нема идеологију, већ неизмерну жељу за богатством и влашћу, а да ове само инструментализује за своје циљеве. Као премијер Украјине нанела је велике економске штете држави и народу.

Јулија Тимошенко (девојачко Телегина или Григјан) се родила 27. новембра 1960. године у Дњепропетровску. Јулија је дуго крила своје девојачко презиме, а и када се развела задржала је мужевљево. Девојачко презиме (било које од два која се спомињу) сведоче да Јулија нема украјинско порекло, што је за политичара у овој држави велики «грех». Наиме, у Кијеву људи воле «национално чистокрвне» политичаре. Истраживачи живота Јулије Тимошенко наводе да ју је одгајила мајка – отац их је напустио док је још била мала. Мајка је радила више послова како би подигла малу Јулију. То је узроковало да су оскудевали, али је у совјетско време сиромаштво лакше подношено, те је могла да упише и факултет. Године 1984. са одличним успехом завршила је Економски факултет дњепропетровског Универзитета, смер економиста – кибернетичар. Кандидат је економских наука, а дисертацију «Државно регулисање пореског система» одбранила је 1999. године на Кијевском националном универзитету. Написала је око 40 научних радова, говори енглески језик. Године 1979. удала се за Александра Тимошенка, сина познатог обласног комунистичког функционера Генедија Тимошенка, а већ следеће је родила ћерку Јевгенију. Украјинска православна црква – Московски патријархат (званична и каноснка црква у Украјини) наградила је Јулију, 1997. године орденом свете Вараваре Великомученице.

Последњих десет година не живи са мужем. Ћерка Јевгенија је завршила факултет у Великој Британији, а 2002. године је докторирала на Лондонској школи економије одбравивши дисертацију «Приватизација украјинске енергетике».

Почетком деведесетих (XX века) Јулија Тимошенко оснива «Корпорацију украјински

Пише: Зоран Милошевић
среда, 26 септембар 2007 13:13

бензин» (КУБ), која већ 1992. године прераста у великог снабдевача агро-комплекса Украјине нафтом и нафтиним дериватима, регресираним од стране државе. Овде је имала велику помоћ председника Дњепропетровске области, Павела Лазаренка, кога ће се касније одрећи. Лазаренко је помагао Јулији да дође до новца, али јој није веровао. Према сведочењима људи који су сарађивали са Павлом Ивановичем, он је, према њиховим речима, одредио њен карактер као «хијенски». И више од тога, Лазаренко се бојао Јулије. Знао је да могу бити савезници, али никада и пријатељи.

Образац «гориво за зрно», омогућио је Јулији Тимошенко да по регресираним ценама снабдева село, што јој је донело огромну зараду. На овом послу Ј. Тимошенко је зарадила свој први милион долара.

Средином деведесетих уместо КУБ -а Јулија Тимошенко формира компанију «Јединствени енергетски систем Украјине (ЈЕСУ) и почиње да «ради» са руским гасом. У то време руски «Гаспром» се жалио украјинским властима на сталне крађе из гасовода које су достигле вредности милијарде долара, а баш тада је посао ЈЕСУ цветао. Истовремено, крадени гас, који је Украјина добијала по регресираним ценама од Руске федерације, Јулија је почела да извози у Источну Европу, иако није имала у власништву ни једно једино налазиште гаса. Временом ЈЕСУ постаје монополиста на тржишту гаса у Украјини и ускоро се у рукама «челичне даме» нашла 1 економије Украјине. Компанија је имала годишњи обрт средстава у износу од 10 милијарди долара, а америчка новина «The Wall Street Journal Europe» у то време процењивао је вредност њене корпорације на 11 милијарди долара. ЈЕСУ је по моћи и капиталу пета на простору Заједнице независних држава.

Делатност ЈЕСУ није могла проћи незапажено украјинским властима. Према налазима Украјинског државног тужилаштва (из времена Л. Кучме) инспектори су пронашли незакониту делатност корпорације која је у иностранство изнела милијарду и сто милиона долара. Документација потврђује да је од ове суме 100 милиона долара завршило на личном рачуну Павла Лазаренка. Ова операција изведена је 1996-7. године када је на челу корпорације била управо Јулија Тимошенко.

Јула 1997. године Лазаренко је смењен, а Јулија организује опозициону политичку партију и тражи помоћ на Западу, али су бившег председника области, први хапсили у Швајцарској, а затим и у САД, где је избегао. Јула 2004. године суд Сан Франциска прогласио је Лазаренка кривим по 29 тачака оптужнице, између осталог, и због крађе новца, варања и транспорта крадених ствари. Тада се Јулија дистанцирала од свог покровитеља, закључивши договор са Л. Кучмом пред председничке изборе, 1999.

године, те је добила да води Комитет за буџет парламента, а потом је постала и заменица председника Владе Виктора Јушћенка (2000. године). У оквиру Владе била је задужена за приватизацију енергетске сфере. Истовремено, сукоб са Кучмом натерао је Јулију у опозицију.

Године 2001, 5. јануара, јавни тужилац Украјине је оптужио Јулију за спровођење реформи тако да је концентрисала сва финансијска средства из енергетике у своје руке, незакониту прерасподелу власништва и утицаја у овој области, а оптужена је и за кријумчарење, уништавање докумената и неплаћање пореза. Исти јавни тужилац је утврдио да је Јулија Тимошенко као председник корпорације ЈЕСУ спекулисала и крала руски гас који је продавала страним фирмама, незаконито изношење огромних сума новца у иностранство и тако остала дужна за порез 148 хиљада долара, као и утају прихода. За ово јој је према законима Украјине следовала казна од 10 година затвора и пет година забране обављања дужности у државној администрацији.

Јулија је све ово негирала и одбила сваки контакт са истражитељима. Недуго после тога Јулија је ухапшена, 13. фебруара 2001. године, и ослобођена је дужности заменика председника Владе Украјине. У најгорем затвору у Украјини је провела 42 дана. Документација о криминалним радња Јулије, 29. септембра исте године, по захтеву Јавног тужиоца Украјине, предата је Интеропу, а 7. децембра на официјелном сајту ове међународне полицијске асоцијације појавила се потерница за Јулијом која је имала ранг црвене, односно означавала је да се ради о веома опасном преступнику. Исте вечери Интерпол је затражио додатне информације о Тимошенковој и потерница је скинута са сајта и више се није појавила.

Некако истовремено са стицањем великих колична новца почиње да се гради и медијска слава Јулије Тимошенко. Ово је искористила и 1996. године је изабрана за депутата Врховне раде. Већ, следеће, 1997. године Јулија заједно са Александром Турчиновим, бившим саветником премијера Л. Кучме, и давнашњим пријатељем Генадија Тимошенка води политичку партију «Громада». Међутим, већ 1999. године, опет са Турчиновим, формира нову политичку коалицију «Батјкившћина» - потпуно наклоњену председнику Кучми. Односи Јулије и председника Кучме су били далеко од идеалних, међутим, њихови интереси су се «поклопили». Јулија је демонстрирала лојалност «режиму», а «режим» је престао да «дави» њен посао. ЈЕСУ је, у то време, био дужан на стотине милиона долара и више није обнављан. Центар свог бизниса Јулија је пренела у «Словенску банку», која је 1999. године постала водећа у сфери меница и кредита, различитих схема ликвидације предузећа и контроле њихове делатности. Истовремено, списак њених машинација који је утврдио суд у САД је велики и увек је био у питању новац који је незаконито пљачкала од грађане Украјине, његово изноше из земље, итд. На захтев Раде САД да јој доставе материјале о улози Тимошенкове у случају Лазаренка

Пише: Зоран Милошевић
среда, 26 септембар 2007 13:13

ова држава је то одбила, односно њен амбасадор у Украјини Тејлор негирао је њену умешаност.

Године 2002, 31. марта на изборима за Врховну раду «Блок Јулије Тимошенко добио је 7,26 посто гласова. Исте године, септембра месеца, је заједно са Александром Морозом и Пјотром Симоњеком повела акцију «Устај, Украјино!» против режима Л. Кучме.

Године 2004. главни војни тужилац Руске федерације оптужио је Тимошкову за поткупљивање високо-ранжираних чиновника Министарства одбране у циљу закључивања уговора на штету руске војске.

Када је Јулија окренула леђа Кучми и определила се за сарадњу и подршку «Нашој Украјини» и њеном председничком кандидату, Виктору Јушћенку, они су је са великим одобравањем прихватили. Ово, међутим, није дочекано са одобравањем на југо-истоку земље међу (про)руским становништвом, где је Јулија била омражена особа. Истовремено, то је допринело да они бирачи из овог дела Украјине који су имали намеру да гласају за Јушћенка после сазнања да га подржава Јулија одустали од тога. Иначе, Јушћенко и «Наша Украјина» су сакрили од јавности да је ова подршка Јулије «плаћена» премијерским местом у будућој Влади Украјине.

Потоња збивања, су, мање више позната. Догодила се «наранџаста револуција» у којој је Јулија Тимошена имала једну од кључних улога. Са ТВ канала 5, позвала је грађане Украјине да изађу на тргове Кијева и дају подршку Јушћенку, док је сам кандидат за председника стајао поред Јулије и ћутао. Међутим, да није обуздавана од стране Јушћенкових саветника Јулија је могла да изазове и крвопролиће. Наиме, у једном моменту је позвала демонстранте да на јуриш заузму председничку администрацију (зграду) коју су чували специјалци. Сада је јасно да је њена тактика била превише милитанта и опасна, а Јушћенкова да преко Уставног суда и Централне изборне комисије оствари своје циљеве била боља. Истовремено, да није било њене подршке десетине хиљада људи не би данима стајало на тргу и протестовало против наводне крађе гласова од стране Јануковича.

Јулија Тимошенко – премијер Украјине

После избора Јулије Тимошенко за председника Владе (премијера) Украјине, многи су процењивали да ће она фактички постати главна фигура у држави. Било је, наиме, познато да Јушћенко не воли рутину државних послова, а друго, крајем 2006. године ступале су на снагу и уставне промене којима је велики део надлежности председника државе предат у руке премијера кога је бирао парламент.

Јулија Тимошенко је постала премијер Украјине 24. јануара 2005. године. Њен програм садржио је више тачака, а најважније су две: жељу да Влада изврши масовну реприватизацију предузећа како би држава поново успоставила контролу над њима, и, друго, да формира снажну контролу тржишта нафте и производа од нафте. Међутим, обе тачке Прогама су обеснажене њеним потписима. Године 2005, 16. јуна, заједно са преседником Украјине, В. Јушћенком и председником парламента. Владимиром Литвином, потписала је Меморандум о законитости приватизације у Украјини, тако да реприватизације није било.

Као премијер Јулија ушла у авантуру решавања постреволуционарних криза са несташицом бензина, шећера, меса..., и које су довеле до вишекратних девалвација гривне и крађе из џепова грађана Украјине стотине милиона долара, чиме је нанела огроман ударац економији Украјине.

Влада Тимошенкове није имала конкретан стратешки програм рада, а она сама и није ни показивала жељу да успешно организује рад Владе у корист заједнице, већ само у своју личну и корист њених помоћника и сарадника. Владом је руководила крајње волонтаристички, закони су припремани некавалитетно и немарно, блокирала је доношење Закона о Влади... једноставно показало се да је њен стил рада крајње авантуристички, популистички и непрофесионалан. О каквом се овде непрофесионализму ради показују њене изјаве медијима како мисли да реши кризу са недостатком нафте и меса. Први проблем је хтела да реши изградњом постројења за прераду нафте у Теодосији (а нема нафтних налазишта), а проблем са месом, изградњом низа комбината за прераду меса (иако је пољопривреда у Украјини била потпуно уништена и није било производње меса), тако да се њена решења била потпуно бесмислена.

Председник Украјине, Виктор Јушћенко, је 8. септембра 2005. године принудио Владу на оставку због међусобних конфликта око надлежности и коришћења службеног положаја Тимошенкове да својој компанији ЈЕСУ отпише дугове, чиме је оштетила државни буџет за 1,5 милијарди долара. Јавно тужилаштво Украјине је саопштило да је Украјину «државна делатност» Јулије Тимошенко коштала две милијарде долара.

Јулију Тимошенко, после њеног авантуристичког и нестручног вођења Владе почињу у медијима да представљају као украјинску Жани д Ари, али која модернизована и много опаснија. Наиме, Жани д Ари је била та која је помогла краљу да дође на власт, а овај ју је за узврат предао Инквизицији која ју је ставила на ломачу. Јавно мњење Украјине за време њеног вођења Владе Украјине прижељкивала је да је затекне судбина Жани д Ари. Експерти су се слагали да је руковођење радом Владе велике државе савим другачије него трговати гасом, узимати привилегије за себе због учешћа у власти, итд. Једноставно, показало се да је судбина народа и државе за Јулију Тимошенко неважна. Њен главни циљ је би да узме најважнију и највећу власт у земљи и буде прво лице државе. Ове идеје, било је очигледно, манијакално су опседале Јулију Владимировну, увек, па и сада. Имајући велике финансијске ресурсе она је водила кампању зомбирања грађана Украјине, а највеће жртве су били они који се могу представити као украјински националисти и фашисти.

После одласка за места премијера, Јулија Владимировна је постала жестоки опозиционар. Истовремено, доживела је да због оваквог рада добије о једно европско признање. Наиме, Економски форум из Кринице Гурске (Пољска) доделио јој је награду «Човек године централно-источне Европе»(!?).

Године 2006. двојица новинара који живе и раде у Немачкој, Д. Попов и И. Милшт, написали су књигу под насловом «Наранцаста принцеза». У књизи су истакнуте легенде о Јулији, и то да те легенде и митови који настају о њој уједињују у себи истину и лаж, непријатеље и пријатеље, еротско узбуђење публике и мирис новца. Наравно, истакнуто је и то да Јулија Владимировна контролише 1 економије Украјине.

На изборима одржаним, 26. марта 2006. године, њена (коалиција) Блок Јулије Тимошенко добила је 22,27 посто (5 648 345) гласова. Већ следеће, 2007. године, Јулија Тимошенко заједно са својом коалицијом, партијом «Наша Украјина» В. Јушћенка и фашистичком партијом «Народна самоодбрана, Курија Луценка подржала је антиуставни акт распуштања Врховне раде, чиме је Украјина ушла у нову кризу.

О Јулији Владимировној Тимошенко можда се најбоље изразио њен колега из Блока Јулије Тимошенко, С. Хамара, жестоки украјински националиста који је провео 20 година у затворима Совјетског савеза: «У борби за власт Јулија Тимошенко се гнуша да сарађује са страним силама, перманентно да дестабилизује ситуацију у Украјини и да максимално слаби позицију председника, чиме угрожава националне интересе Украјине. Увела је у

Јулија Тимошенко - политички портрет и биографија

Пише: Зоран Милошевић

среда, 26 септембар 2007 13:13

партију 'Батјукившћина' ауторитарни и типично мафијашки метод руковођења, а то је пренела и на структуре власти, што би, безусловно, довело до рушења демократије и формирања диктатуре». На исти начин о Јулији говоре и други њени сарадници, а као главна окосница оптужби на њен рачун исказују се две: ауторитарни стил руковођења и авантуристички планови.

Истина је да Јулију Владимировну нико из њеног окружења, а и шире, не сме да пита оно о чему она не жели да прича. Рејтинг Јулије Тимошенко у јавности није висок, између 4-8 посто, али је стабилан и гарантује јој дуг парламентарни живот.